

ZERK

Van Ellen G. verscheen eerder:

Bloedbruiloft
Schaduwspel
Verdorven
Manzanilla

Ellen G.

Zerk

thriller

© 2017 – Ellen Gerretzen & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

www.ellengerretzen.com
ellengerretzen@yahoo.com
twitter: @ellengerretzen

Omslagontwerp: Mulder van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch

NUR 330
ISBN 978 94 6001 525 0
D/2017/11.676/345

e-boek
ISBN 978 94 6001 540 3

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Het zou een mes worden.

De man glimlachte naar de vrouw achter de bar die een kop koffie voor zijn neus zette. Ze glimlachte terug, een glimlach die kuiltjes in haar wangen sloeg.

Ze was mooi, net als het slachtoffer dat hij op het oog had.

Hij dacht na over de drie ingrediënten die een dodelijke cocktail zouden vormen. Een man, een vrouw en een vlijmscherp mes. Hij stelde zich voor hoe het zou voelen wanneer dat door haar levende vlees gleed, warm bloed dat naar buiten gutste,

doodsangst op haar gezicht.

Daar zou het niet bij blijven.

Dit was maar een van de slachtoffers van zijn masterplan.

De man was zo in gedachten verzonken dat hij niet doorhad dat hij al een kwartier doodstil voor zich uit zat te staren. Hij nam een slok van zijn koffie en merkte niet dat die koud was, noch dat de vrouw onwillekeurig een stap achteruit deed toen ze de blik in zijn ogen zag.

Hij betaalde en vroeg zich af waarom ze hem opeens zo vreemd had aangekeken, tot hij zich realiseerde dat hij de controle over zijn gelaatsuitdrukking kort had verloren. Een fout.

Ze draaide zich abrupt om toen hij haar recht in de ogen keek en liep weg.

De man onderdrukte een gevoel van onbehagen en ging snel naar buiten. Ze kon onmogelijk gedachten lezen. Het was voor het eerst dat hij in dit café aan het sluisje bij de Zoo was en hij zou er nooit meer terugkomen. Als het nodig was, wist hij haar wel te vinden, deze vrouw, een van de weinigen die hem ooit zonder masker had gezien.

Het masker waarachter hij zijn emoties verborg.

Hij liep het bruggetje over, Tiergarten in. Vanuit de dierentuin klonk het schrille gekrijs van tropische vogels.

Een onbestemd gevoel bleef hem achtervolgen.

Hij kon de vrouw in het café niet uit zijn hoofd zetten.

Net zomin als het mes.

Hoofdstuk 1

Berlijn had hem verwelkomd met zijn eerste herfststorm, heftige windvlagen en stortbuien die de stad grauw en toch mooi hadden gekleurd, een vochtig zilvergrijs dat straten en gebouwen in een glimmende waas hulde, bomen die het vocht met hun bladerdek leken op te zuigen en het in vette druppels met dikke kletsen aan de aarde teruggaven. Het leek passend dat Berlijn hem zo ont-haalde na de hel die hij had overleefd. Vooralsnog was de stand in zijn voordeel. Wolfgang 1: Kanker 0.

Het was de eerste regen die Wolfgang in maanden had meege-maakt en zijn litteken had gereageerd met een vage zeurende pijn en een jeukende sensatie. De weergoden hadden zich evenwel snel bedacht en besloten dat de tijd nog niet rijp was voor de herfst. De bladeren leken dit jaar op een andere manier te verkleuren, roder dan normaal. Nu op deze ochtend de regens hadden plaatsgemaakt voor wolkeloze luchten en de wind was gaan liggen leek het lente, een lente die weerspiegeld werd in opgewekte gezichten op volle terrassen, omdat de winter altijd lang was in Berlijn en de dagen kort.

Wolfgang voelde aan het litteken dat verborgen onder zijn shirt als een snelweg over zijn borst liep, lelijk en wit afstekend tegen zijn door de Spaanse zon gebruinde huid. Ze hadden twee ribben moeten doorzagen om bij de tumor in zijn long te komen, waarna chemo en bestralingen hun werk hadden gedaan. Dat hoopte hij althans. Er moest maar één kankercel achtergebleven zijn. De art-sen waren grondig geweest, maar van garanties hadden ze zich, zoals dat dokters eigen was, verre gehouden. Het enige wat ze kon-den en op een onpersoonlijke, zakelijke manier ook deden, was uit-leggen hoe de statistieken eruit zagen. Twintig procent was na vijf

jaar nog in leven. Twintig. Een op de vijf. Julia wilde dat hij positief dacht. Als de kans twintig procent was dat je de loterij zou winnen, zou je een stapel loten kopen, had ze gezegd. Maar kansrekening had een andere betekenis gekregen nu het op hemzelf betrekking had en de inzet leven of dood was. Als de kans twintig procent was dat je met een auto tegen een boom zou rijden, zou je niet instap-pen, zo simpel was het.

De woorden die zijn leven de laatste maanden hadden beheerst waren *dood* en *eenzaamheid*. Het ergste van het besef dat je dood kon gaan was het gevoel van eenzaamheid. Je wist dat het leven zonder jou verder zou gaan. Dat je geliefde een periode om je zou rouwen en op een gegeven moment een ander tegen zou komen.

Julia. Zijn geliefde Julia. Ze had hem onvoorwaardelijk gesteund, al die maanden waarin hij door een inferno van chemo-kuren en bestralingen was gegaan. Als zij er niet was geweest, had hij het tijdens een van de vele dieptepunten opgegeven. Ze had hem gedwongen te vechten, hem verzorgd in haar dorp in de Spaanse Extremadura, zich met overgave aan zijn herstel gewijd. Een dieet om aan te sterken, wandelingen door de dehesas, pick-nicks bij de Rio Ardila waar otters en karpers spartelden. Het was een plek waar hij kon ontspannen bij het geruis van water en het gekwetter van vogeltjes, Julia naast hem. Hades, de Duitse herder van wie hij zich sinds kort de gelukkige eigenaar mocht noemen, die snoekduiken in de rivier nam.

De operatie was nu bijna vijf maanden geleden en hij voelde zich lichamelijk goed, al was het nog niet zoals vroeger. Wanneer hij in de spiegel keek, zag hij niet meer het grauwe, ingevallen gezicht van een vagelijk bekende oudere man. Als zijn haar maar wat sneller zou groeien, hij leek een slecht geschoren skinhead.

Naarmate hij zich beter begon te voelen, be kroop hem, aanvan-kelijk geniepig, het verlangen naar Berlijn, een gevoel dat hij met al zijn macht had proberen te verdringen. Dat lukte niet meer toen het mailtje kwam. Hij moest terug naar Berlijn, had niet geweten hoe het Julia te vertellen.

Het was een andere, zachtere Julia die hij had leren kennen.

Ze hadden gepraat over de toekomst, eindeloze dagen en nachten, over het kind dat ze wilden krijgen, haar hartenwens, niet de zijne, na het verlies van hun kind tijdens Julia's vorige zwangerschap. Ze was achtendertig, hij zesenvijftig en hij had nooit een kinderwens gehad. Toch had hij besloten haar het grootst mogelijke geschenk te geven.

De e-mail had de hele dag door zijn hoofd gespookt, niet alleen omdat er urgentie in had doorgeklonken, maar ook omdat hij 's nachts om half drie was verstuurd en emotioneel was geformuleerd. *Je moet me helpen een moord op te lossen, kom alsjeblieft naar Berlijn, Wolfgang. Jij bent mijn enige hoop.*

Het was alsof dit bericht een knop in zijn hoofd had omgezet. Diezelfde avond had hij Julia gezegd dat hij een paar weken naar Berlijn wilde. Ze had niet de protesten geuit die hij had verwacht, alsof ze niet verrast was door zijn woorden. Hij had gezwegen over de mail en zich laf gevoeld.

Wolfgang liep over de Kurfürstendamm, waar toeristen flaneerden en de terrassen vol zaten, sloeg de Leibnizstrasse in en stak schuin de Walter-Benjamin-Platz over, waar hij even bleef staan en diep ademhaalde. Berlijn. Een andere wereld, zonder beslommeringen zoals kinderen. Hij zou Gitta bezoeken die zojuist telefonisch had laten weten dat ze een belangrijke beslissing had genomen. Maar eerst was de e-mail aan de beurt die hem zo had geïntrigeerd.

Hij pakte zijn telefoon en belde Claus, zijn vroegere collega van de moordbrigade.

'Ik ben in Berlijn.'

'Eindelijk. Ik had je eerder willen bellen, maar je weet hoe het gaat. Ben je weer helemaal oké?'

'Elke dag een stukje beter.' Wolfgang wist inderdaad hoe het ging. Claus had diverse keren gebeld, korte gesprekken met lange stiltes, en hij vermoedde dat hij zich er elke keer toe had moeten zetten om te bellen.

'Godzijdank. Blij om.'

Hij klonk niet echt blij. 'Is er iets? Je klinkt zo somber.'

'Breek me de bek niet open. Klotejournalisten. Klotebaan.'

'Bezig met een lastige moordzaak?'

'Hoe weet je dat?' Het klonk achterdochtig, wat betekende dat Claus niets wist van de e-mail.

'Lucky guess. Ik ben in de buurt, ik kom even langs.'

Hoofdstuk 2

Wolfgangs voetstappen weergalmden in de bekende gang van het Landeskriminalamt aan de Keithstrasse in stadsdeel Tiergarten, waar hij zovele jaren van zijn leven had doorgebracht. Hier leek niets veranderd. Hij liep naar het eind, waar de deur van Claus' kamer open stond, bleef in de opening staan en constateerde dat er wel degelijk iets was veranderd. Waar vroeger een team archeologen zich verlekkerd op de in decennia zorgvuldig, of liever onzorgvuldig, opgebouwde verzameling troep zou hebben gestort, heerste nu orde. Dossiers, een verschijnsel waar Claus een bloedhekel aan had, lagen op een redelijk nette stapel op een hoek van zijn bureau. Op de vergadertafel stonden bloemen. Claus en bloemen! Bloemen hoorden naar diens mening niet thuis in een stad en al zeker niet in een vaas in het Landeskriminalamt. Bloemen waren voor vrouwen en, voor zover het het mannelijk volksdeel betrof, voor watjes.

De jonge vrouw met de donkere haren sprong op en kwam op hem af.

‘Wolfgang, wat fantastisch om je weer te zien. Hoe gaat het?’

‘Ik ben genezen.’ De statistieken konden de pot op, die zouden ze er ongetwijfeld zelf al op hebben nageslagen.

Esra omhelsde hem. Ze was de assistente die de Chef hem de afgelopen ijzige winter had toegewezen bij zijn speurtocht naar een seriemoordenaar. Een vijftwintigjarige die de ambitie had de eerste vrouwelijke hoofdcommissaris van Turkse komaf te worden. Hij was ervan overtuigd dat dat haar kon lukken, mits ze haar impulsiviteit onder controle wist te houden, evenals haar neiging om op eigen houtje te werk te gaan. Ze was ook de schrijfster van de e-mail.

Hij schudde handen met Claus. ‘Hoe is het hier, veel werk?’

Esra wierp een blik naar Claus, die een onbestemd geluid maakte. ‘Onopgeloste moordzaak, in mei.’

Wolfgang herinnerde zich het telefoongesprek dat hij destijds met Claus had gevoerd, vanuit Spanje. *Een lijk gevonden in Weissensee. Je raadt nooit wat er naast het lichaam is gevonden.* Zoiets had Claus gezegd en toen in haast de verbinding verbroken. Daarna had hij, Wolfgang, andere dingen aan zijn hoofd gehad en er niet meer aan gedacht.

‘Als er nu nog steeds geen aanwijzingen zijn, wordt het moeilijk, zo niet onmogelijk.’

‘Tegen wie zeg je het. De Chef zit op onze nek, want de burgemeester zit op haar nek. Er zijn achter de schermen belangrijke personen die druk uitoefenen omdat we niet genoeg prioriteit zouden hebben gegeven aan deze zaak. De vermoorde werd gevonden op de Joodse begraafplaats in Weissensee. Een journalist bij het *Berliner Tageblatt*, ene Christov Krug, schreef destijds dat het een antisemitische moord zou zijn. Na al die maanden is hij opeens het vuurtje weer aan het aanwakkeren. Vorige week een artikel over stijgend antisemitisme en natuurlijk wordt de Weissenseemoord weer van stal gehaald. Het LKA werd dringend verzocht alle informatie over die moord openbaar te maken. Het *Tageblatt* is niet eens zo erg, de *Berliner Bild Bote* heeft het item onmiddellijk overgenomen en daar zit een rat die me continu lastig valt. Een nieuwe en bijzonder fanatieke. Als ik hem nog een keer tegen het lijf loop, sla ik hem op zijn bek.’

Claus pakte een exemplaar van 3B, zoals het in de volksmond werd genoemd, van zijn bureau. **LKA INCOMPETENT**, in chocoladeletters. Een foto van Claus eronder die deze stelling leek te moeten bevestigen en dat, toegegeven, ook deed. Hij stond er op zijn zachtst gezegd niet op zijn best bij met zijn gekreukte colbert, ongekamde haren en een vuist die in de richting van de camera was gebald.

‘We hebben het hele onderzoek overgedaan. Heeft geen reet opgeleverd.’ Claus bestudeerde zijn nagels.

‘Kan er sprake zijn van een antisemitische invalshoek?’

‘Er is niets wat in die richting wijst,’ zei Esra.

‘Waarom begint de pers er dan over?’ vroeg Wolfgang.

Claus krabde aan zijn hoofd. ‘Er zijn vorig jaar hakenkruizen geschilderd op de muur van het Joodse kerkhof in Weissensee. De pers heeft dat opgepikt en de link gelegd met die moord.’

Als het een antisemitisch geïnspireerde moord was geweest, zouden er meerdere daders zijn. Neonazi’s waren laffe klootzakken die in groepen opereerden. Wolfgang dacht aan zijn vader, het gezicht dat hij wilde vergeten maar dat niet wilde vervagen.

‘Wat werd er destijds bij het lijk gevonden?’ Hij begon geïntrigeerd te raken.

Esra en Claus wisselden blikken.

‘Mag het niet zeggen. Er is van hogerhand opeens absolute zwijgplicht ingesteld, op straffe van ontslag. Snap er geen moer van, na vijf maanden. Die zaak is ijskoud.’

Ook al was de zaak ijskoud, het kon geen kwaad de feiten te leren kennen en er met een frisse blik naar te kijken. Wolfgang realiseerde zich dat hij maandenlang uitsluitend met zijn ziekte en zijn toekomst bezig was geweest. Zijn actieradius was geslonken tot een kleine cirkel waarvan hij zelf het middelpunt was. Het was een opluchting weer in Berlijn te zijn, waar hij zijn zinnen kon verzetten. Zich in een moord vastbijten.

‘Misschien kan ik helpen. Ik ga naar de Chef.’

Ze zei niets over het feit dat hij zijn hoed ophield, net zomin als Claus en Esra dat hadden gedaan. Hij begreep dat mensen het moeilijk vonden erover te praten, hem wellicht niet met pijnlijke vragen wilden bestoken. Dat was enerzijds goed, want hij wilde er zelf niet over beginnen. Anderzijds waren de zo overduidelijk ongestelde vragen, die als ballonnen in de lucht hingen, nog pijnlijker.

‘Ik ben blij dat het goed met je gaat,’ zei de Chef. ‘Ben je weer aan het werk?’

‘Daarom zit ik hier.’

Ze zweeg even terwijl ze hem bestudeerde, een stilte die een goed of een slecht teken kon zijn.

‘De Weissenseemoord?’

Hij knikte.

‘Wat heeft Claus je verteld?’

‘Dat hij me niets mag vertellen.’

‘Ik weet waarom je hier bent, Wolfgang, en ik ben bang dat het ditmaal niet gaat.’ Ze hief haar handen, palmen omhoog. ‘Deze handen zijn gebonden. De vorige keer had ik je al niet mogen inhuren, dit keer is het onbespreekbaar. Te veel ogen zijn op ons gericht, het is bekend dat je inmiddels privédetective bent. De pers houdt ons nauwlettend in de gaten en de berichtgeving is niet bepaald positief. Er zijn partijen die ons onder druk zetten, onze competentie in twijfel trekken en het inhuren van een externe detective zou dat idee bevestigen. Zie je de krantenkoppen al voor je?’

Hij zag ze. Het Landeskriminalamt zou de risico van Berlijn, zo niet van de hele natie worden, zowel de eigen collega’s van het LKA als andere politiekorpsen zouden zich generen, de positie van de Chef zou onhoudbaar worden en de volkswoede groot. Die mensen, die zo incompetent zijn dat ze een privédetective moeten inhuren, worden door ons betaald, zo zouden de verontwaardigde commentaren luiden. Het zou de positie van de burgemeester ook geen goed doen. 3B zou extra voorraden inkt moeten inkopen om haar artikelen van koppen te voorzien.

‘Het hoeft niet bekend te worden.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik kan het risico niet lopen, Wolfgang, het spijt me.’

Hij zag dat ze dat laatste meende, wat het niet minder frustrerend maakte. Ze wendde haar blik af en hij voelde dat er meer aan de hand was. Wat was er in ’s hemelsnaam gebeurd in Weissensee? Waarom werd na vijf maanden opeens zwijgplicht ingesteld, terwijl het onderzoek al lang geleden op een dood spoor was aanbeland? Hij moest erachter zien te komen.

Wolfgang liep bij Claus binnen. ‘Ze wil me niet inschakelen.’

Claus vloekte een van zijn vloeken uit de collectie niet-geschied-voor-kinderen en smeed er voor de goede orde eentje ach-

teraan die overduidelijk tot de categorie boven-de-dertig behoorde. Esra keek hem aan, frustratie op haar gezicht. 'Hij gaat opnieuw toeslaan, Wolfgang.'

Hoofdstuk 3

Hij gaat opnieuw toeslaan.

Wolfgang verliet het LKA en liep de Keithstrasse in.

Het waren die met zoveel overtuiging uitgesproken woorden die zijn antennes op scherp stelden, omdat ze suggereerden dat er sprake was van een seriemoordenaar, wellicht eentje met antisemitische motieven. Hij zag het gezicht van de Chef weer voor zich, de manier waarop ze haar blik afwendde. Ze hield iets achter.

Er moesten mensen zijn die hem meer konden vertellen, maar hij wist dat hij niemand van het Landeskriminalamt kon vragen zijn of haar baan op het spel te zetten. Hij moest zelf op jacht. Eerst op internet alle informatie over de Weissenseemoord opzoeken, daarna zou hij het *Berliner Tageblatt* een bezoekje brengen.

Hij voelde zich goed. Wolfgang was terug.

Toen hij de hoek omsloeg, voelde hij een hand op zijn schouder. Hij draaide zich om. Esra.

'Ik moet je iets vertellen.'

Hoofdstuk 4

‘Waarom niet?’

Esra’s voorhoofd was gefronst. Ze zaten tegenover elkaar aan een tafeltje in een café. Esra pakte haar kop koffie met twee handen op en zette hem weer neer.

‘Dat spreekverbod interesseert me niet, ik wil je alles vertellen over de Weissenseemoord. Hij moet opgelost worden, Wolfgang. Ik begrijp je niet, ik dacht dat je graag over alle feiten zou willen beschikken.’

Ze zag er gekwetst en teleurgesteld uit.

‘Ik kan niet toestaan dat je je carrière op het spel zet, Esra.’

‘Niemand hoeft het toch te weten te komen?’

‘Stel dat het uitkomt. Wil je echt het risico nemen dat je ontslagen wordt?’

Ze staaarde hem aan, twijfel in haar ogen die snel plaatsmaakte voor een koppige uitdrukking. ‘Als jij de moord oplost, is er toch niets aan de hand?’

‘Als is hier het sleutelwoord.’

‘Als er iemand is die het kan, ben jij het. Alsjeblieft Wolfgang.’

‘Nee, Esra, je zwijgt over de zaak zoals je door je superieuren is opgedragen, punt uit. Zet het uit je hoofd.’

‘We hebben er alles aan gedaan.’ Haar toon was heftig. ‘Alles.’

Wolfgang kon het zich voorstellen. Hij had haar wel eens slapend aan haar bureau aangetroffen toen hij ’s ochtends op kantoor kwam.

Hij herkende die blik in haar ogen. Ze kon vreselijk fanatiek zijn en zou er alles aan doen om een zaak op te lossen. Aan haar gezicht te zien had ze deze nederlaag niet verwerkt, maar dat was iets wat ze moest leren. Sommige zaken werden nooit opgelost.

Dat moest je van je afzetten, hoe moeilijk dat ook was. Behalve natuurlijk als je ervan overtuigd was dat een dader opnieuw kon toeslaan.

‘Esra, je gaat niet op eigen houtje op onderzoek uit. Je werkt samen met Claus en je volgt de procedures.’

Ze keek hem aan, zwijgend. Haar gelaatsuitdrukking was moeilijk te duiden, maar iets in haar blik verontrustte hem.

Hoofdstuk 5

Het had moeite gekost om nee te zeggen, maar hij moest zijn verantwoordelijkheid nemen.

Wolfgang was een internetcafé binnengegaan, had de Weissenseemoord gegoogeld en de krantenartikelen gelezen. Max Katzenbach, 61 jaar, Joods, in mei vermoord gevonden op het Joodse kerkhof van Weissensee, eigenaar van café Max & Bernward in datzelfde stadsdeel, dat hij samen met zijn zoon uitbaatte. Hij werd er niet veel wijzer van. Daarna had hij de S-Bahn naar Anhalter Bahnhof genomen.

Kreuzberg lag er lenteachtig bij. Wolfgang bleef staan op de hoek van de Axel-Springer-Strasse en de Rudi-Dutschke-Strasse. Hier stond het redactiegebouw van de *Berliner Bild Bote*. Wolfgang kon zich de rol van 3B tijdens de Koude Oorlog levendig herinneren. Vanuit zijn kantoor op de bovenste verdieping kon de oprichter Himself destijds recht Oost-Berlijn inkijken omdat het pal aan de Muur lag, een bewust gekozen locatie. Als hij even geen inspiratie had, placht hij te zeggen, hoefde hij maar een blik naar buiten te werpen om te beseffen waarom hij elke dag aan het werk ging.

Het antwoord van de DDR was even simpel als doeltreffend geweest: lange, nog hogere rijen nieuwbouwflats aan de Leipziger Strasse die hem het uitzicht belemmerden en meteen ook de prominente mediators met zijn lichtreclames aan het Oost-Berlijnse zicht onttrokken.

Hier zetelde de redactie van 3B. De Koude Oorlog mocht dan wel voorbij zijn, 3B slaagde er nog steeds in grote groepen lezers te binden, met vermaak, misdaad, sappige foto's, roddels, horoscoop, tarot en klein dierenleed, waarbij het waarheidsgehalte bij tijd en

wijle ondergeschikt leek aan de oplagecijfers. Dat laatste gold ook voor de verslaggeving over de Weissenseemoord. De desbetreffende journalist bezoeken had geen zin, als die over meer informatie beschikte, zou hij die sneller gepubliceerd hebben dan zijn eigen schaduw.

Wolfgang liep naar het Rudi Dutschkehaus, een oud gebouw waar het *Berliner Tageblatt* gevestigd was. Hij bleef even staan om het controversiële kunstwerk te bekijken dat aan de blinde zijgevel prijkte, goed in het zicht van het 3B-gebouw, een afbeelding van de voormalige chef-redacteur van 3B met een vijf verdiepingen hoge penis, een hoogtepunt of dieptepunt van decennialange journalistieke strijd tussen het rechtse boulevardblad en de linkse onderzoekskrant.

Wolfgang was benieuwd naar deze journalist van het *Tageblatt*. Hij had de man gegoogeld en geconstateerd dat de naam Christov Krug pas twee jaar geleden in journalistieke zin was opgedoken. Zijn artikelen handelden tot nu toe veelal over de rechts-extremistische scene in en rond Berlijn, vreemdelingenhaat en achtergrondartikelen over Israël en Palestina. Ze ademden een gepassioneerde betrokkenheid. Foto's had hij niet kunnen vinden, net zomin als een Facebook- of Twitteraccount. Er was geen manier om rechtstreeks met hem in contact te komen en hij vermoedde dat dat niet toevallig was.

Wolfgang ging het gebouw binnen en glimlachte naar de vrouw aan de receptie. 'Ik ben op zoek naar Christov Krug.'

Er verscheen een waakzame blik in haar ogen. 'Die is niet aanwezig.'

'Wanneer is hij er? Ik kan wachten.'

'Herr Krug werkt in het algemeen vanuit zijn woning.'

'Wat kan ik doen om hem te ontmoeten?'

'Een mail sturen aan de hoofdredactie.'

'Dit is te belangrijk om per mail aan te kaarten. Kan ik iemand van hen spreken? Ik ben Wolfgang, voormalig hoofdcommissaris van het Landeskriminalamt.'

Ze bekeek hem aandachtiger. 'Ik zal de hoofdredacteur bellen.'

‘Herr Wolfgang? Als u mij wilt volgen?’

Hij volgde de vrouw de lift in. Ze drukte op het bovenste knopje. Geen smalltalk. Boven ging ze hem voor, dwars door een ruimte waar zo’n tien mensen achter computers zaten. Aan het eind bevond zich een met glas afgescheiden kamer waar een man achter een bureau zat dat onverwacht leeg en geordend was. Op de een of andere manier associeerde hij deze wereld nog steeds met kettingrokende, gestresste journalisten die te midden van lege pizzadozen en onoverzichtelijke stapels paperassen vochten tegen deadlines.

De vrouw sloot de deur achter hem.

Ze schudden handen. De hoofdredacteur was een jaar of vijftig met grijzend haar en een bril met een simpel metalen montuur. Iemand die je niet twee keer zou bekijken als er niet die indringende blik in zijn bruine ogen was geweest. Zijn kantoor had uitzicht op het gebouw van 3B.

‘Het is niet mijn gewoonte mensen te ontvangen die zich spontaan aanmelden. Voor u maak ik graag een uitzondering, we hebben de afgelopen jaren vaker over u geschreven. Ik luister.’

‘Ik wil graag persoonlijk met Krug spreken.’

‘Mag ik vragen waarover het gaat?’

‘De Weissenseemoord.’

De redacteur staarde hem aan. ‘De Weissenseemoord,’ herhaalde hij langzaam. ‘Interessant. Beschikt u over informatie, als ex-hoofdcommissaris?’

‘Laten we zeggen dat ik meer informatie zou willen hebben.’

‘Waarom?’

‘De zaak intrigeert me. Uw journalist heeft zich erin verdiept en hij schrijft gedegen stukken. Misschien kunnen we iets voor elkaar betekenen.’

‘Quid pro quo, hm? Ik zal Krug benaderen. Geef me uw telefoonnummer. Ik vermoed dat u snel gebeld wordt.’

Hij liep door de Kochstrasse en kruiste net de Friedrichstrasse toen zijn telefoon het bekende geluidje liet horen dat de ontvangst

van een sms signaleerde. Geen nummer. De tekst was kort. *Zum Frosch, Stresemannstrasse, binnen een halfuur*. Hij voelde zijn hart sneller kloppen. Dat moest Christov Krug zijn.

Hij sloeg linksaf de Wilhelmstrasse in tot aan de Stresemann, waar hij Zum Frosch meteen zag liggen. Binnen werd de naam van het etablissement meteen duidelijk.